

[Ministeren f. Byggeri og Boligvæsen.] for det høje Ting at anbefale Forslag til Lov om Ændring i og Tillæg til Lov Nr. 132 af 30. Marts 1946 om Konfiskation af tysk og japansk Ejendom.

Lovforslaget danner for saa vidt ikke en Helhed, men tilsigter at gennemføre forskellige supplerende tekniske Bestemmelser til Konfiskationsloven, som har vist sig paa-krævede.

Ved Lovforslagets § 1 søges opnaaet en Bemyndigelse til ved kongelig Anordning at fastsætte en Frist, inden hvilken Andragendet om Fritagelse for Konfiskation skal være indsendt til Dispensationsnævnet.

Forslaget indeholder derhos i § 2 en Mortifikationsregel, der nærmere har været drøftet med Justitsministeriet og Den danske Dommerforening. Reglen tager Sigte paa at sikre Staten imod Erstatningskrav i Tilfælde, hvor konfiskerede Pantebreve efter Konfiskationen viser sig at være overdraget til godtroende Trediemand.

Lovforslagets § 3 indeholder en Begrænsning i Adgangen til at modregne over for Kommissarius; og den foreslaaede Regel er i Overensstemmelse med de Aftaler, der er truffet i Inter Allied Reparation Agency angaaende Opgørelse over konfiskerede fjendtlige Aktiver.

Lovforslagets § 4 indeholder endelig en Bemyndigelse for Handelsministeren til at afslutte og gennemføre Overenskomster med andre Lande om Regler for Ordningen af sammenstødende Krav paa tyske Aktiver, der befinder sig under allieret Jurisdiktion, for Danmarks Vedkommende „her i Riget“, som det udtrykkes i Konfiskationsloven. Hverken Paris-Overenskomsten eller den danske Konfiskationslov giver nogen Definition af, hvornaar et bestemt Aktiv kan siges at befinde sig under eet Lands Jurisdiktion og altsaa uden for andre Landes Jurisdiktion, og der kan som Følge heraf opstaa Konflikt mellem Landene, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor de reelle Aktiver befinder sig i eet Land, medens de Dokumenter, der normalt er Bærere af Kravet, befinder sig i et andet Land.

Der foreligger som anført i Bemærkningerne til Lovforslaget flere Udkast til Overenskomster, men Regeringen har endnu ikke ment at kunne tage Stilling til, hvilke Forslag Danmark bør tiltræde.

Lovforslaget er efter Udvalgsbehandling vedtaget enstemmigt i det høje Folketing. Under Hensyn til Ønskeligheden af en snarlig Afvikling af Sagerne hos Kommissarius for Konfiskation af tysk og japansk Ejendom skal jeg anbefale Lovfor-

slaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Ingeborg Hansen: Paa mit Partis Vegne vil jeg gerne straks sige, at vi er enige i Vedtagelsen af dette Lovforslag. Vi kan tiltræde Reglerne i Lovforslaget, som Ministeren for Byggeri og Boligvæsen nu har gennemgaaet saa grundigt, at jeg næppe behøver at komme ind paa Enkeltheder. Jeg kan blot sige, at jeg har intet at bemærke hverken til §§ 1, 2 eller 3 om Reglerne for Fastsættelse af Frister, Mortifikationsreglen eller om begrænset Adgang til Modregning.

Jeg har til § 4 kun et lille Hjertesuk. Det havde maaske været rart at kunne faa Anledning til at faa lidt nærmere Oplysninger om de divergerende Synspunkter Landene imellem, der er kommet frem, og hvortil nu Handelsministeren skal tage Stilling efter Bemyndigelsen, men paa dette fremrykkede Tidspunkt af Forhandlingen forstaar jeg, at det kan blive meget vanskeligt at komme ind paa det, og jeg skal heller ikke i nogen Retning stille Krav om yderligere Oplysninger, idet Motivering for Bemyndigelsen ligger saa klart, at jeg nok mener, man kan gaa ind for den.

Angaaende selve Lovteksten vil jeg gerne gøre en Bemærkning. Lovforslaget hedder „Forslag til Lov om Ændring i og Tillæg til Lov Nr. 132 af 30. Marts 1946 om Konfiskation af tysk og japansk Ejendom“. Saa vilde jeg synes, det var unødvendigt at begynde hver eneste Paragraf med: Paragraf det og det i Lov Nr. 132 af 30. Marts 1946 om Konfiskation af tysk og japansk Ejendom indsættes eller ændres o. s. v. Det begynder hver eneste Paragraf med, og jeg synes, det er ganske overflødig — men det kan maaske være en Smagssag. Derimod kan jeg ikke se, det har nogen som helst Begrundelse, at man ender § 33 a paa samme Maade. Der staar i Lovforslagets § 4 „Efter § 33 i Lov“ o. s. v. — den lange Tekst — „indsættes“ en ny § 33 a, der ender med „Jfr. Lov Nr. 132 af 30. Marts 1946 om Konfiskation af tysk og japansk Ejendom“. Det siger sig selv, at en Lovbestemmelse ikke burde jævnføre sig med sig selv. Havde det været en anden Lov, den jævnførte med, kunde det gaa an, men dette forekommer mig at gaa ud over alle rimelige Grænser. Om der kan foretages en Ændring, ved jeg ikke, jeg stiller ikke Krav om det. I øvrigt anbefaler jeg Lovforslaget.